

Annem Mutfaktan Geri Gelmiş Gibi

– mavilikler · 11 Mayıs 2013

Geri saralım filmi. Mesela üç yaşına gidelim. Benim üç yaşına yani... Bu dünyadaki üçüncü yılıma... Henüz tam oturtamamışım yerlerine kavramları, insanları... “Bu, böcek...” diyebiliyorum belki... Ama acıtacak bir şey olarak var edemiyorum onu henüz zihnimde, bu yüzden de hiç korkmuyorum ondan. Sadece bir görüntü ve addan ibaret olarak yer alabiliyor dünyamda, o ve diğer her şey. İçleri boşalmış, ruhları süzülüp gitmiş olarak... “Küçük bir kızın karşısındasın!” denmiş sanki her birine... “Bu aşamada şöyle bir usulca görünürmen yeterli...”

Evet, işte davranışlarında böylesine saygılı bir tutumu hakim kılarak bana yaklaşan şeylerle çepeçevre sarılı olduğum o günlerden birine dönmekten söz ediyorum şimdi. Çünkü senin az önce bana böylesine öfkelenmene neden olan o yersiz tepkim, o zamanlarda yaşadıklarımla yakinen ilgili...

Belki de o günlerden birinde, karşıma çıkan biri ya da bir şey her zamankinden farklı olarak sadece bir görünümünden ibaret olmakla kalmadı ve ruhunu tüm karanlık yanlarıyla ortaya salarak beni selamlayıverdi birden... Korku denen duyguyu da böyle öğrendim.

Evet, hiç hazırlıklı olmadığım bir karşılaşma yaşamış olmalıyım. Üstelik sadece bu da değil... O karşılaşma sırasında yaşadığım şoku kazasız belasız atlatmamı önleyecek herhangi biri de yokmuş muhtemelen yanımda. Nefesim sıklaşmış, kalbim gümbürdemeye başlamış... Dudaklarım ağlama öncesi titreyişlerde... Küçük bir noktaya dönmüşken... Kimse tutmamış elimi beni önceki boyutlarıma geri getirebilmek için... Dikkatimi dağıtıp, o birkaç saniyeyi sonsuzlaştırmama engel olmamış.

Sonuçta korkmuşum! Neye, kime, ne fark eder ki?! Korkabileceğimi, o tatsız duyguyu yeniden yaşayabileceğimi öğrenmişim ya, gerisi önemli değil...

Belki de annem mutfaktaydı tam da o anda. Ruhlarını kovamayacak kadar uzağındaydı yani karşıma çıkan o şeylerin. Yanımdan ayrılmadan önce şöyle bir bakmıştı odaya belki. Komşu kadın vardı, onun benden topu topu birkaç yaş büyük oğlu... Evet, yavaş yavaş hatırlamaya başlıyorum şimdi. Gerçekten de o kadınla çocuk vardı o gün yanımda... Beni korkulara salan o şey her neyse, onların yanındayken gerçekleşmişti.

Annem beni onlarla yalnız bırakmakta bir sakınca görmemiş olacak ki bir ara mutfaka gitti. Ama gözden kaçırdığı bir şey vardı. Ben üç yaşında küçük bir kızdım daha. Onunla birlikte bakmaya alışmıştım dünyaya. Önceden bilmediğim bir şeyle karşılaştığımda o şeyin bana zarar vermeyeceğine ikna olabilmem için O'nun varlığına ihtiyacım vardı. Sesindeki o “kötü bir şey olmayacak” ifadesine... Dokunuşundaki sınırsız güvene... O yokken her şey, varken çevrelerini saran o pembemsi bulutlardan

sıyrılıveriyorlardı bir anda. Önceki gibi gülümsemiyorlardı.

İşte yapayalnız kaldığım o anlarda, dünya ve ben iki uca savrulmuş, kalbim daralır, tir tir titrerken... şimdi seninle aramızdaki birkaç santimlik mesafeyi koca bir uçuruma çeviren o aralık bu kez de hayatla aramda oluşmaya başladı birden. Her şeyi korkunun renklerine boyayarak...

Evet, şimdi daha net hatırlıyorum. O çocuktaki beni o kadar korkutan... Yüzünü hatırlamıyorum bile. Sadece bir duygu olarak kalmış belleğimde... Yanlış bir şey yapmışım gibi bir duygu... Gözlerindeki o tatsız şeyde ifadesini bulan... Sanki o küçük oğlan kocaman olmuştu birkaç saniye, bana öyle bakarken... Dünya O olmuştu. Annem mutfaktaydı hala. Beni sevmeyen bir dünyanın ortasında kalakalmıştım.

İşte az önce yine o küçük oğlan oldu dünya. Sen bir şey söylüyordun. Garson kız "çay ister misiniz" diye sordu. Orta yaşlı bir kadın geçti sonra masamızın yanından. İşte o arada oldu ne olduysa da. Dünya o küçük oğlanın yüzüne benzedi bir anda. Beni sevmeyen, buz yüzlü bir dünya oldu yeniden.

Garson kızın bakışında mı vardı o küçük oğlan? Ya da yanımızdan geçen o kadının yüzünde bir yerde mi? Bir yerlerde vardı sonuçta. Bu yüzden sana o anlamsız tepkiyi verdim.

Az sonra sana bütün bunları anlattığımda; yine önceki gibi bakmaya başlayacaksın bana. Az önce kovduğun güneşi geri getirerek gözlerine... Somurtmayı bırakacak o zaman dünya... Bana yine tatlı tatlı gülümsemeye başlayacak. Tıpkı o gün annem mutfaktan geri gelmiş gibi...